

VERTIC.

Izhaja
1. dne v
meseccu
in stoji
za celo
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.
Po
pošti:
za celo
leto 2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništva v
šent-
peter-
skem
pred-
mestju
hš. št. 15
v Lju-
bljani.
(Lai-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 3.

V Ljubljani 1. marca 1873.

Leto III.

Večer na morji.

Glej, v višavi luna seva,
Nočni mir obdaja me,
Ni glasú, nikjer odmeva —
Vse krog mene tiho je.

Mirno ladjica se giblje,
V vódi veslo čofotá —
Sim in tja me valček ziblje
Množtvo zvezd na neb' miglja.

Ves zamišljen zrêm v globino,
Čudno bije mi sercé;
V duhu gledam domovino,
Starše, brate, znance vse.

Al' so zdravi ljubeznjivi?
Bog vé ali še živé?
Morda solnca žark ognjivi
Že obséva njih grobé.

Čez goré in čez doline
Dom preljubi moj leží,
Tja do mile domovine
Vedno si sercé želi.

Kedar iz oblakov mило
Lune svit se priblišči,
Vselej novo tolažiló
V serci mojem oživí.

Ivan Gabršek.

Deset krajcarjev cesarja Jožefa.

(Povest iz národnega življenja češkega.)

I.

Bilo je v prejšnjem stoletju okoli šestdesetega leta. Travnike in gozde pokrivalo je že spomladno zelenje.

Po cesti od Kraljevega gradca proti Pragi potovala sta dva mladeniča. Imela sta na herbtu popotne torbice, v roki palice in na glavi kapice sè zelemi, širokimi okrajki.

Bila sta obá dovolj urna; nù na obrazu se jima je videlo, da ju ni ena mati odgojila.

Večji je bil bledega obraza, velikih in temnih oči. Na glavi je imel žametasto kapico, ki je bila sè srebrnimi žnorami obšita, pa kratko zeleno suk-njico, svilni, rudeči ovratnik in prav lepe, po novejši šegi izdelane čevlje. Na perstu se je lesketal zlat perstan z dragim kamnom, a popotna torbica bila je tudi prav lepo s kožo od serne obšita. Tudi druga obleka je bila čista. Videlo se je, da je z vsem dovolj oskerbljen. Ponosno je gledal v svet, kakor bi hotel reči: „Denar je največje blago na tem svetu!“

Njegov tovariš je bil mlad in krepek mladenič, kakih 20 let star, rudečega obraza in modrih oči, iz katerih se je še sveti ogenj čiste in nepokvarjene duše odseval. Njegova obleka je bila prosta, a vendar popolnoma pristojna za potovanje po meglenej pomladi. Na glavi je imel kapico, katera mu pa njegovih lepih kodrastih las ni mogla pokriti. V torbici, obšitej sè zeleno kožo, katero mu je njegov stari oče zapustil, spravljeno je bilo vse njegovo majhno premoženje: nekoliko obleke in perila, rokodelskega orodja, kladivec, klešče in par žebļjev. V posebnem kožnatem predalčku shranjena je bila že precej stara in obrabljena molitevna knjižica.

Obá popotnika bila sta od pruske meje domá. Starejši je bilo suk-nar, a mlajši vertnik. Janez in Miha bilo jima je imé, — toda vsak je bil od drugih starišev.

Janez je bil sin bogatega suk-narja v B., ki je takrat sè suknom prav dobro po Ogerskem in Turškem teržil, ter si je na ta način svoje škrinje z lepimi novci napolnil. Miha je pa bil sin neke revne vert-nikove vdove iz vasi blizo B. domá.

Vsled tega sta pa tudi bili njiju popotni torbici različno napolnjeni, pa tudi upanje v prihodnost ni bilo pri obeh enako.

Janez je nosil v svojem žepu celó eno menjíco, pa tudi priporočilni list nekemu bogatemu trgovcu v Prago. Njegov oče mu sicer ni dal blagoslova, ko je odhajal, a vendar je pripravil veliko pojedino, h katerej je vsa rodbina bila povabljena. Berž ko bo domóv prišel in svoja leta na tujem preživel, prevzel bode imovino in posel svojega očeta, kateri mu ni družega pri odhodu rekel nego to: „Delaj in ravnaj pravično! S temi besedami je starček samo to željo izreči hotel, da bi mu sin bil marljiv delavec, kateri bi tudi s tujimi de-želami znal dobro trgovati.

Ni bilo tedaj nič čudnega, da je Janez svojo torbico ponosno na herbtu nosil.

Miha je pa imel lahko in revno torbico, ali v njegovih persih je bil materin blagoslov. Mati mu je splela za pot nogavice, sešila mu, se vé da, iz prostega platna dve čedni srajci, in mu tudi za slovo stisnila pet šmarnih petic v rokó. Vsaj je pa tudi revna bila takó, da večkrat ni imela kaj jesti. Vsa se je tresla, ko je ljubega Mihata prekrižala. Miha jej je pa sè solznimi očmi obljubil, da bo vedno živel le po njenih naukih.

Tako sta mladeniča potovala in bila sta že blizu mesta Nahoda na Češkem. Bilo je ravno poludne in solnce je tako pripekalo, da sta morala v stran obrniti, ter si sence iskati. Med gostim lesovjem najdeta ozek pot, ki je v bližnji bukov gozd peljal.

V daljavi slišalo se je zvoniti poludne.

„Oh“ reče Janez, „kako je v tej senci prijetno; tukaj se bode dalo dobro odpočiti.“

Ko je torbo iz herbta odvezal, stegne se po zelenej trati, odpre jo, ter izvleče iz nje sklenico napolnjeno z dobro pijačo, pa tudi kos svinjskega plečeta in kos pogache je kmalu pred njim ležal.

Miha, revni vertnik, je pač v svojej torbici imel pet šmarnih petic, katera mu je mati darovala, — ali za kosilo vendar drugega ni imel, nego kos črnega kruha in vodó iz bližnjega potoka.

Pa mu je bilo tudi malo mar za kosilo! Poslušal je le glas zvoná, ki ga je opominjal na njegovo preljubo domovino, njegovo domačo vas in mater. Nekaj mu ni dalo mirú; moral je svoja notranja čutila odkriti Bogú.

Počasi odide k cerkvi, ki je stala na verhu hribečka; med tem je njegov tovariš v travi ležal in prav tečno južinal.

Ravno se je pobožno zamislil, — kar sliši glasne možke glasove. Čez nekaj trenutkov prideta dva možá, ter skerbno gledata okoli, kakor bi kje iskala kake kerčme. Po vnanjem obličji, rekel bi, da je eden gospodar, a drugi njegov hlapec; obá sta imela zelene popotne suknje, od nog do vratú zapete. Draga obleka bila je gotovo znamenje, da sta bogatina. Prijazno pogledata Mihata, ki je ravno skočil od cerkvenega praga, ter jima šel nasproti.

„Oh!“ reče eden proti Mihatu, „vsaj je pač tukaj duša, ki nam more pomagati. Od kod si, in kaj delaš tukaj?“

„Hvaljen Bog,“ odgovori Miha, ter se spoštljivo prikloni, „jaz sem vertnarski mladenič iz B., grem v Prago, da si poiščem dela in ravno sem tukaj za svojo dobro mater malo molil.“

„Hm, to se mi dopade,“ reče tujec. „Torej delavec in vendar ima občutke, . . . kako ti je pač imé?“

„Miha Tavbar,“ odgovori ta, pričakovaje daljnega vprašanja.

„Torej Miha,“ nadaljuje tujec, „veš kaj? Dozdaj si molil, zdaj boš pa delal. Le poslušaj! Pod cesto doli leží moj voz s potertim kolesom; najpred bi ga moral iz peska izvleči, potem nam pa kakega kovača dobiti, ki bi ga popravil.“

„È kaj še!“ odgovori Miha, ter pokaže na svojo torbo, „vsaj še kovača ne bode treba; jaz imam sam kladivec in žeblje, — bomo že naredili.“

Tujec se nasmeje pripravnemu mladeniču. „Izversten korenjak,“ reče svo-

jemu tovarišu, katerega je Miha naprosil, da mu pomaga voz iz peska potegniti „pač da se mi dopade fanté, okreten je in pobožen.“

Koj spodej pod kapelico ležal je voz v pesku, a poleg njega stala sta gospoda, ki sta bojazljivo gledala, ali bo kaj z vozom ali ne. Zraven njih je stal tudi voznik, ki si je brisal znôj s potnega čela.

„Nù, zdaj ste tukaj trije!“ reče Miha, „imate sicer močne roke, pa vendar ne morete voza iz peska potegniti. Menda si ne bi radi umazali svojih lepih rokavic? Le počakajte malo, bom pa jaz pomagal!“

Pri teh besedah skoči na griček, ter kmalu pride sè svojim tovarišem Janezom, kateri se je zevaje in prav nerad počasi za njim vlekel.

„Derži se, suknar,“ opominja ga Miha, — sram bi nas moralo biti, ako nas pet ne bi moglo tega voza iz peska potegniti. Toda gospoda v zelenih suknah se nista vozá prav nič doteknila, pa tudi ni bilo potreba, ker Janez, Miha in voznik so ga kmalu privlekli na kolesnino.

Gospod v zelenej sukni poterka mlademu vertniku na ramo, ki je v dvajsetih minutah voz tako dobro popravil.

„Hvalati,“ reče mu, „zelò si mi ustregel in pokazal si, da si izversten delavec. Ne bode ti škodovalo. Tukaj ná, vzemi ta denar zase in svojega tovariša; ako se na denar umejeta in znata hraniti, lahko sčasoma to darilce v zlato spremeni.“ Pri teh besedah potisne vsacemu nekoliko okrogličev v roko.

Miha se priklone in reče: „Delo ki sem ga pri vozu imel, pač ni vredno, da kako plačilo zanj vzamem; pri nas je navada, da se delo le pri izurjenih kovačih v kovačnici plačuje.“

Gospod v zelenej sukni se smeje.

„Le obderži, kar sem ti dal,“ reče in hitro v voz skoči, „vsaj si pošteno zaslužil, — pa ne misli da je srebern denar; ako te je volja, znaš me v Pragi obiskati, pa hočem tebi in tvojemu tovarišu preskerbeti dobrega gospodarja in dobro službo.“

„Kako bi vas pa mogel najti v velikem mestu?“ vpraša sramožljivo mladenič.

„Le vprašaj na Hradžinu po grofu Falkensteinu,“ zaverne gospod ter se naglo odpelje naprej.

Zdaj mladeniča zopet svoje torbice na herbet naravnata in pogledata dar, katerega sta prejela.

„Tri sto medvedov!“ zavpije Janez proti svojemu tovarišu in derži na roki denarje, „deset bórih krajcarjev . . . je li to dar? Pa za té krajcarje tukaj sem grofov voz iz peska vlekel, sem si sukno in čevlje raztergal! — Ej — da sem mu rajše iz svojega žepa še deset krajcarjev priložil in ga vprašal, da li se pač deset krajcarjev more vzeti kot grofovsko darilo?“

Tako je še dolgo časa godernjal. Tudi Miha pogleda zdaj svoj dar. Tudi on je prejel deset krajcarjev, ali vendar ni godernjal. Vsaj ni voza iz koristljubja popravljaj, ampak le iz postrežljivosti. Varéno spravi deset krajcarjev k unim grošem, katere mu je mati na pot dala. Misлил si je: kedor ni z malim zadovoljen, tudi večjega vreden ni.

II.

Mladeniča potujeta dalje. Čez tri dni zagledata kraljevsko mesto Prago z mnogimi lepimi cerkvami in posleppi.

Pozno v noči prideta tja, vsa prašna in trudna, ter jo naravnost zavereta v bližno kerčmo v B. Bila je to kerčma za potujoče rokodelce in delavce, — velika, štirioglasta soba z lesenimi klopmi in ravno tako dolgimi mizami. Polna soba je bila dima. Okolo miz sedele so vsakoverstne osebe, raznoverstni rokodelci in delavci.

Bilo je tu notri kakor v kakem mlinu. Ta se je smijal, drugi govoril, tretji upil, — a najmočnejši glas se je slišal nekega kramarja, ki je ure na prodaj ponujal.

Naša tovariša koj sedeta med druge goste. Po rokodelskeji navadi vprašali so ju, od kod sta in kako sta kaj na potu živela.

Odgovor je bil kratek, vsaj sta ravno iz doma šla. Večina nazočih se ni veliko brigala za nju, le kramar je hitro opazil okrog Janezovega vratu svilnat robec. Koj se jima pri bliža. Za nekaj časa je Janez že iz torbice denar vlekkel, da kramarju prav drago plača slabo sreberno uro. Šest goldinarjev je veljala.

Janez plača in prešteje denarje, ki so mu ostali. Jezno verže unih deset krajcarjev, ki je je na cesti dobil za darilo, na mizo, da mu se ne bi pomešali z ostalimi, večjimi denarji.

„Gospod dobro razločuje denar,“ pravi kramar; „prav dobro znate bakreni drobiž ločiti od srebra. Ti le bakreni okrogličiči tukaj gotovo niso od matere?“

„Primaruha! res da niso,“ smeje se Janez, „to je dar iz grofovске mošnje, katera je pa morala biti jetična, kajti nič družega ni bilo notri.“

Zdaj začne pripovedovati kramarju dogodbo o grofu in o podarjenih krajcarjih.

„In to je grof?“ končá še malo vinjen, „naj si le s temi krajcarji svojo grofovsko krono obšije. Bogat človek kakor sem jaz, ni treba, da se za tako beračijo še komu uklanja. Tukaj imate kramar, vzemite teh deset krajcarjev kot nameček za uro, ki sem jo od vas kupil.“

Pri teh besedah verže kramarju denar v roko, ki se je pa veselo smijal, mislé si: „Dober tergovec vsak krajcarček porabi lahko noč!“

Hitro pobere svoje ure, vstane in odide.

(Konec prihodnjic.)

Dober pastir.

V nekej revnej fari na koroških gorah je živel pred več leti duhoven, kakoršnega si je človek za dušni blagor vernikov in slavo božjo le želeti mogel. Živel je po zapovedih božjih, bil je lepih lastnosti, čverstega značaja, neutrudljiv delavec v vinogradu Gospodovem, zadovoljen z malim in polhen ljubezni do svojega bližnjega. Marljivo in veselo je delal v svojem tihem krogu. Vsa občina, ki se je daleč v goro protezala, čestila in spoštovala je svojega pastirja in dobrega duhovnega očeta. Staro in mlado ga je ljubilo kakor očeta, ter mu povsod izkazovalo primerno spoštovanje, bodi si, da je govoril z navdušeno besedo ob nedeljah in praznikih s prižnice in razlagal besedo božjo, bodi si, da je pred oltarjem služil sveto mašo, podučeval v spovednici, ali pa pri postelji tolažil bolnike.

Mnogo let je ta dobri duhovnik prav skerbno opravljal službo Gospodovo. Ni je bilo ostre zime, niti gerdega vremena, niti viharne noči, ki bi ga bila mogla doma prideržati, ako ga je klicala sveta njegova dolžnost naj si bode tudi v najdaljši kraj njegove fare.

Svojo sveto službo zvesto opravlja, dočakal je lepo starost. Ali zdaj mu je začelo teló slabeti in v njem ni bilo več onih moči, katerih je treba vsakemu dobremu duhovnemu pastirju za opravljanje njegovih svetih dolžnosti.

Nekega dné je počival bolni župnik v stolu naslanjaču, premišljeva je slabosti človeškega telesa. Ko tako počiva, stopi v sobo poslanec, ki mu donese sporočilo, da eden njegovih faranov nevarno bolan leží, ter želi prejeti sv. rešnje telo.

Z žalostjo se oberne župnik k poslancu, ter mu reče, da v tako slabem stanji ne more iti k bolniku, naj si poišče tedaj duhovna v sosednej fari.

Poslanec odide.

Za šest ur pride zopet drugi poslanec, ter pripoveduje, kako nepotolažljiv je bolnik, ker mu njegov lastni duhovni oče, pri katerem se je tolikokrat verno izpovedal svojih grehov, ne more podati svete popotnice. To rekši pristavi še te besede: „Usmilite se, gospod župnik, revnega bolnika in pojdite z menoj!“

Stari in onemogli župnik je zdaj že ležal v postelji zbog velikih bolečin, ter je sè solznimi očmi izpovedal poslancu, da tako bolehen in reven ne more tako daleč v tako hudej zimi in po tolikem snegu. Tudi župnikova družina nagovarja poslanca, naj se podá v sosedno faro, ker domači gosp. župnik zarés ne more v takem mrazu in tako daleč k bolniku. Poslanec odide.

Ali na vsa ta sporočila niso mogli umiriti bolnika.

Tretji poslanec pride in pripoveduje, kako žalosten je ubogi bolnik, in da nikakor ne more umreti, predno še enkrat ne vidi svojega tolažnika in svojega dobrega duhovnega očeta.

Ko stari župnik to sliši, zbere svoje poslednje moči, vzdigne se v postelji ter reče okrogstoječim: „Pač čutim, da se tudi moja poslednja ura približuje, a vendar ne morem pustiti, da ne bi izpolnil bolnikove želje. Bog mi bode dal moči, da izpolnim svojo poslednjo dolžnost; nesite me torej berž k bolniku.“

To reki se župnik mahoma obleče, vzame korsko srajčico in stolo, ter se pusti nesti v cerkev, da vzame sveto popotnico za umirajoče.

Zdaj pripravijo nosila, posadé nanje starega župnika, ga dobro v plašč zavijejo, ter ga nesó po temnej noči, po mrazu in debelem snegu daleč v goro k umirajočemu bolniku. Cerkvenik z zvončkom in svetiljko v roki je šel naprej. Župnik pa je na nosilih sedé čversto pritiskal sv. rešnje telo na svoje persi ter ves dolgi pot prav goreče molil.

Tako pridejo do kmetske bajtice. Bolnik je že skoro umiral, in je ležal v postelji brez vse zavednosti. Ko je pa slišal pred hišo zvonček zvenkljati, pogleda veselo proti onej strani, od koder se je slišal premili glas zvončka. Ko stopijo v hišo, položé nosila na tla, vzdignejo župnika, ki je še komaj na pol živ deržal presveto rešnje telo v svojih tresočih rokah.

V tem trenutku se na bolnikovem licu pokažejo še poslednja znamenja življenja; povzdigne roki proti nebu, zahvali se Bogu za veliko milost, ki mu jo je izkazal, in ko gosp. župnika prinesejo k njegovej postelji, prime za stolo in jo pobožno poljubi. Še je imel toliko moči, da se izpoveda svojih grehov in prejme sv. rešnje telo; med tem so njegova žena, otroci in prijatelji, ki so ga prišli obiskat klečali zunaj pred vratmi.

Oba bolnika, ubogi kmet in stari župnik, molila sta še nekoliko časa k Bogu; zdaj pa župnikov glas postaja slabejši; dolgi pot in mraz vzela sta mu njegove poslednje moči. On, ki je prinesel bolniku nebeško tolažilo k njegovej smertnej postelji, moral je ž njim vred iti v večnost. Poljubi sv. križ, stisne ga umirajočemu sosedu v roki, sosed se nasmeje in — umerl je. Nekoliko pozneje izdahne tudi župnik v revnej kmetskej koči svojo blago dušo.

Tudi ti bodeš moral umreti, tvoja največja tolažba na smertnej postelji pa bode tvoj duhovni pastir, ki ti je tolikokrat kazal pravi pot v večnost.

* * *

Opravljiva Jerica.

Jerica prišedši v nedeljo iz cerkve reče svojej materi; „Mati, ali si videla dènes Rupnikovo Roziko in Franciko, kako sta bili nališpani? O kaj sta imeli vse na glavi! Samih trakov, iglic in cvetja se jima skorej niso videli lasjé. Pač se jima ne pristuje, da se tako lišpati, kedar gresti v cerkev! Zdaj pa poslušaj mati, povedati ti hočem še nekaj drugega. Zdravnikov Polde se je ves čas igral sè svojo molitevno knjižico, smijal se je in gledal okrog sebe, kakor bi bil v kakej kerčmi in ne v cerkvi. Županova hčerka pa se je deržala, kakor bi bila kaka kraljica, komaj da se je upala me pogledati prijazno v oči. Uči-

teljevemu Tončku zdehalo se je neprestano in ves čas je dremal med pridigo in sveto mašo, skorej da sem, gledaje ga, sama začela dremati. Moj Bog, mislila sem si, kakošnih ljudi ima pač svet!“ —

„Mati nij hotela nalašč Jerici na vse to nič odgovoriti, a Jerica čez nekaj časa popraša mater in pravi: „Kaj ne, mati, da je tako obnašanje v cerkvi jako nepristojno, gerdo in tudi pregrešno?“

„Pač res,“ odgovori mati, „da je tako obnašanje nepristojno in pregrešno. Vendar te pa moram vprašati, ali nisi zapazila v cerkvi tudi neke mlade deklice, ki je med sveto mašo ves čas po cerkvi zijala in ljudi ogledovala, kaj imajo na glavi, kako se védejo, če se znabiti smejejo, če se jim zdeha ali dremlje, namesto, da bi bila pobožno molila in poslušala besedo božjo?“

Pri teh materinih besedah Jerica zarudeči kakor kuhan rak, kajti vedela je dobro katero deklico misli njena mati. Mati pa reče: „Res je velik greh, ako se kedó v cerkvi igra, in smeje; in ne posluša besede božje. Ali ravno tako nepristojno in pregrešno je, ako kedó okrog zija in bolj na druge ljudi pazi nego na besedo božjo. Ako ti katero tako deklico poznaš, reci jej: naj pometa najpred pred svojim pragom!“

(Bosiljak.)

P u r a n i .

Nežikino največje veselje je bilo po dvorišči purane dražiti tako dolgo, da so se ujezili in jeli upiti. Ona se je potem na ves glas smijala. Ko mati to zapazi, posvari jo, da ne sme nikoli več kaj tacega storiti.

„Pusti pri miru purane“ rekla je mati „ako je bi preveč ujezila, znali bi ti kaj žalega storiti.“

Nežika pa noče verjeti, da bi jej purani mogli kaj žalega narediti. Drugi dan, berž ko je vstala, gre na dvorišče ter upije: „Purke! purke!“

Po naključji je imela Nežika rudečo ruto okoli vratú; ker pa purani rudeče barye ne morejo terpeti, ujezé se zdaj še toliko bolj, ter začno upiti, da se vse trese po dvorišči. Razšepirili so krila in repove, ter so začeli po zemlji segati in brusiti, da se je vse prašilo; rudeča ohlapna koža jim od jeze kmalu zaplavi kmalu zopet zarudeči.

Nežika se velikega smeha za trebuh derži, gledaje s koliko jezo se purani po dvorišči podé, ter neprenehoma kliče: „Purke! purke!“ Naenkrat jej skoči največji puran kakor béšen na ledja, otepa jo s krili, in jo s kljunom po glavi kavsa. — Nežika je nehala se zdaj smijati; začela se je jokati in na ves glas upiti. K sreči jo sliši mati, priteče in jo reši razdraženega purana. Imela pa je Nežika že precej veliko rano na glavi, po ramah je bila pa tudi vsa modra. Odslej ni nikoli več dražila puranov. Purani so jo izmodrili. —

F. H.

D i j o g e n.

O času kralja Aleksandra je živel na Gerškem modrijan, po imenu Dijogen. Da bi pokazal ljudém, da je tak človek najsrečnejši na svetu, kateri najmanj potrebuje, oblačil se je prav revno, in prebival je v velikem sodu. Ko je kralj Aleksander slišal o tem modrijanu, obišče ga, ko je ravno v sodu ležal na solncu. Kralj ga prijazno pozdravi in mu reče, naj si izprosi kakoršino koli milost, rad mu jo hoče podeliti. Ali Dijogen mu odgovori: „Kakor vidiš, potrebujem malo, a to malo, česar potrebujem, imam; ako mi pa vendar želiš skazati kako milost, prosil bi te, kralj Aleksander, da mi greš malo sè solnca.“ — Kralj ves zauzet nad človekom, ki je s toliko malenkostjo zadovoljen, reče: „Resnično, ako ne bi bil Aleksander, koj bi hotel biti Dijogen!“

Vsa imovina Dijogenova je bila lesen kozarec, s katerim si je pri potokih in studencih vodo zajemal. Nekega dné, ko si je ravno hotel s kozarcem pri bližnjem studencu vode zajeti, da bi pil, pride tudi mlad pastir do studenca, da si ugasí žejo. Pastir se pripogne in pije z roko. „Glejte, — deček me osramoti“ reče Dijogen; „vidim, da imam še vedno takih rečí, katerih bi mi imeti ne bilo treba.“ To rekši verže kozarec daleč proč, in odsihdob je tudi on pil vodo z roko.

S tem svojim ostrim življenjem hotel je Dijogen pokazati ljudém, da le tisti pravo srečo uživa, ki najmanj potrebuje.

Pošten berač.

Živel je na Francozkem pevec, ki je bil čverstega značaja in usmiljenega serca. Rad je pomagal ubožcem in sirotam, kjer koli je le mogel. Nekega dne ga sreča v ulici velikega mesta berač, ter ga prosi vbogajme. Dohri pevec seže v žep in mu podá dar.

Pa kmalu se poverne berač nazaj in reče: „Ne zamerite gospod! zmotili ste se in mi podarili cekin.“ Pevec ga pogleda, seže v žep in pravi: „Ná, ker si tako pošten, vzemi še drugega!“ Potem gre svoj pot naprej in pravi sam sebi: „Tudi pod raztergano suktnjo je večkrat pošteno serce skrito. Pomankanje in ubožstvo je večkrat vzrok nepoštenosti; za to pa je tak siromak, ki v sredi ubožstva in pomankanja pošten ostane vreden vsega spoštovanja.“

Pošteno, pravično in blago sercé,
Cenijo učeni, priprosti ljudjé.

P. Gros.

Tri lepe cvetlice.

Blagi otroci, prijateljčki dragi! najlepši čas vašega življenja so vaša mlada leta. Ljudjé pravijo, da otrokom povsod cvetlice cvetò. Po zimi je sicer mraz in led, ali veter in mraz vam narejata cvetlice na pomerznjena okna. Zdaj nas

že skorej zapušča zima, zopet bode vesel in kratek čas; lepo bojo cvetlice cve-tele, in veselo vam bodo tičice pele. Sprejmite tedaj, ljubčeki moji, tri nauke ki vam je hočem denes dati, kot vaš pravi in odkritoserčni prijatelj, vsaj veste, da vas imam iz serca rad.

I. Kedar boste lepega spomladnega jutra enako mladim gazelicam veselo skakljali po zelenih tratah in ravninah, pogledjte malo okolu sebe, videli boste nebrojno število lepih cvetlic. Videli boste bele, rudeče, modre in rumene cvetlice, a vse so ljube in prav lepo cvetò. Vendar pa je ena posebno lepa med njimi in ta je: žlahna lilija; vsa je bela in čista, zato je pa tudi ljudem znamenje čistosti in nedolžnosti. Kakor cvetlice ste tudi vi, preljubi otroci; o da bi bili le tudi zmiraj čisti in nedolžni, kakor je lepoduhteča in snegobela lilija.

II. O toplih, poletnih večerih rad posedim nekoliko na klopi pred hišo. Tam se zgovarjam z domačimi in sosedi, ali pa gledam na lepo zvezdnato nebo. Tam miglja in sveti brez števila zvezd; vse so lepe, vse gorijo Bogu na čast, in hodijo svoje čudne ride, kakoršine jim je Bog odmeril. Vendar prva pride in najbolj se sveti večernica, katera na jutro kot danica tudi najdalje svetlí. Enako se sveti na pridnej mladini vsaka lepa čednost in lastnost. Za sveto nedolžnostjo pa pridnim otrokom najbolj pristuje zlata pokorščina. Zatorej ubogajte na vsak migljej svoje dobre stariše in učitelje!

III. Včasih pa povzdignite svoje misli še višje; v duhu se vzdignite gori nad svitile zvezde, v sveta nebesa. Tam prebiva naš ljubi Bog, in se daje gledati svojim izvoljenim od obličja do obličja. Tam se veselijo vsi dobri angelji, vsi svetniki in svetnice nove in stare zaveze so tam.

Nad angelje in svetnike je pa povzdignjena Marija, nebeška kraljica. Glejte, ljubi otroci, med to nebeško družčino smo povabljeni tudi mi vsi, in gotovo pridemo tja, če imamo le pravo ljubezen do Boga. Zatorej ljubite Boga čez vse, ako želite, da pridete kedaj v tiste srečne nebeške kraje, kjer je večna spomlad!

F. Rup.

Deček in tica.

Ljubi deček! prosim te,	O ne pojdi blizu tje	Revčkov usmili se,
Pusti moje gnejzdice;	Ker se vsacega bojé	In ne hodi blizu tje;
Tički notri so mladi	Bi zelo prestrašili	Bom ti pela pesmico
Revni so in še nagí.	Tvojih černih se oči.	Če me ubogaš tičico.

Videl gnejzdice bi rad	Starka v gnejzdice zletí
Revnihi tičkov, deček mlad,	Varno čuva ljubčke si;
Al na prošnjo tičice	Dečka gleda, hvali ga,
Le iz daleč gleda je.	Da lepo ubogat' zna.

I. T.

Sneženi mož.

Otročiči! k men' tecite,
Tu po versti se vstopite,
Nekaj novega jaz vem.
Če ste voljni obljubiti,
Dersanje da opustiti
Hočete, potem povem.

Oče so nam dovolili
Zjutraj, ko smo je prosili
Jože, jaz in Ivan naš;
Da si smemo narediti
Iz snegá moža s kopiti,
Ki bo pravi velikaš.

Tisti, ki so obljubili,
Čevljev da ne b' jo brusili
Več po ledu, hajd z menoj!
Tam na vertu veselili
Bomo se, in naredili
Straho-moža, da bo joj!

Vse je v redu. Zdaj začnimo;
Snega v gruče navalimo,
Mož gotov potem bo skor.
Glejte, glejte, to je gruča!
Sto otrok je ne poruča,
Ko bi bila tud' sladkor.

Zdaj pa kúp na kúp denimo,
Večej gruči priložimo
Manjšo, in gotov bo mož.
Vse je dobro! le pustimo,
Ivana pa še prosimo,
Naj bo spletel možu koš.

Tudi glavo bo naredil
Ivan, in pa vse uredil,
Kar bo treba še storit'.
Mi pa tu ná stran stopimo,
Malo le še poterpimo —
Mož gotov bo glasovit;

Tú oči, tú pa ušesi,
V glavo vtaknem dve peresi,
Delo da bolj smešno bó.
Usta, nos bom še naredil,
Vsak potem lahko bo vedil:
Mojster delal je glavó!

Glejte ga, možá s kopiti!
Kdor zna boljega stvoriti,
Z novega prične lehko!
Mi domóv pa se podamo,
Šale dost denes imamo;
Mene zebe že močno.

Otročiči! k men' hitite,
Le preveč se ne čudite:
Zopet nekaj novega!
„Solnce moža je ogrelo,
Prazno vaše je vse delo:
Lužo imate, mest' možá!“

Štefe mi takó je rekel,
Ko iz verta je pritekel,
Videt naš'ga parkeljina. —
Toda sušec bo prinesel
In snegá še dost natresel —
Druz'ga stvorimo možá.

Ivan Zarnik.

Koga ljubim.

Koga ljubim, vprašá me?
Starše, brate in sestre,
Ljubim tudi vse ljudi
Ker me Bog tako uči.

Koga ljubim, vprašá me?
Moje naj sercé pové:
Ljubim da čez vse Bogá
Bolj kot starše, bližnjega!

I. T.

Pririodopisno-natoroznansko polje.

III.

R o s a.

Kedar lepega dné po solnčnem zahodu ali pa zgodaj zjutraj pridemo na vert ali na polje, berž se nam obleka ovlaži (zmoči), a po listji in cvetlicah vidimo kapljice čiste vode, ki se svetijo kot biser.

Vsaj pač vsak izmed vas vé, da je to rosa.

Akoravno vsi poznate roso, vendar ne vé vsak, kako se rosa naredí. Zato dobro poslušajte, kaj vam bodem povedal.

Ako je v sobi zelò vroče, ali pa, ako mati v sobi perejo in perilo sušé gotovo ste že opazili, da se para oken poprijemlje, in se na oknih vodene kapljice naredé. Ako bi bil zunaj gorkejši zrak nego je v sobi, potem bi teh kapljic ne bilo na oknih. Okna so zjutraj tudi takrat vlažna (mokra), ako je bilo po dnevi vroče in po noči hladno; ta vlagaz oken mahomazgine, kakor hitro se solnce prikaže. Ako prinesemo iz gorke sobe na merzel kraj sklenico, napolnjeno z vinom ali z vodo, naredi se na sklenici para, a iz pare se naredè vodene kapljice, katere ste gotovo že vsi videli. Huknite v zerkalo, precej boste na njem opazili vodene kapljice, ako je namreč zerkalo merzlejše od vaše sape.

Vidite torej, da se tudi v sobah in na sklenicah lahko naredi rosa, kakor pod jasnim nebom, ker se tudi na suhem steklu nabirajo kapljice, ravno tako, kakor zunaj na suhej travi. Opazili ste tudi že gotovo, da morajo okna, sklenice in zerkala na tistej strani, po katerej se kapljice narejajo, biti merzlejša od zraka, ker bi se drugače ove kapljice nikakor ne mogle narediti.

Pervi vzrok rose je tedaj: da vse stvari, na katere pada rosa, bodi-si listje ali cvetje, les ali kamenje, morajo biti merzlejše od zraka, ki je obdaja.

Ako tedaj to veste, lahko bi me znali vprašati: zakaj se trava, cvetje in druge stvari tako hitro ohladijo, kedar solnce zaide?

Ta stvar je tako-le:

Ako se bi mi ustopili blizu ognjišča, na katerem je dosti žerjavice, čutili bi vročino po svojem telesu; ova vročina bila bi za nekaj časa tako velika, da bi se morali od ognjišča podati.

Znati pa morate, da mi ove vročine samo toliko čutimo, za kolikor je pri ognjišči večja vročina nego na našem telesu. Ako se bi namreč dogoditi moglo, da bi bilo naše telo bolj vroče od žerjavice na ognjišči, potem bi žerjavica ne izžarivala svoje vročine na naše telo, ampak z našega telesa bi šla vročina na ognjišče. V takem slučaji bi tedaj mi ne dobivali vročine od ognjišča, ampak ognjišče od nas.

Da boste to stvar še laglje razumeli, vzemite si razgreto opeko in jej pri-meknite roko; ko vam se bode roka dobro ogrela, denite jo blizu ledú, pa boste videli, da je stvar čisto drugačna; roka bo namreč občutila mráz in kar je še bolj čudno, led se bo začel tajati.

Led se brez gorkote ne more tajati. Tedaj mora biti roka gorkejša od ledú in v tem slučaju prehaja gorkota iz roke v led.

Na ta način se lahko prepričamo, da gorkota iz ene reči prehaja v drugo, akoravno se je ne dotika, in če tudi daleč od nje stoji; da reč, katera ima več gorkote v sebi, tistej reči, katera je ima menj, gorkoto oddaje, in da zopet una od nje gorkoto tako dolgo prejemlje, dokler niste obe enako gorki.

To stvar si morate dobro zapomniti.

Zdaj pa tudi znati morate, da je visoko gori v zraku večji mraz nego blizu naše zemlje, ali pa na zemlji. Vsaj gotovo vsi veste, da se led na visokih gorah vse leto ne iztaja. Da je res v višavah mnogo merzlejše nego na naši zemlji, prepričali so se že tudi ljudje, ki so se v balonih k višku peljali.

Soluce ne ogreva le naše zemlje, ampak vse stvari, ki so na njej. Vsaka reč, katera je tedaj blizu zemlje, je gorkejša od tistih reči, ki so nad nami. In ker te reči niso pregrajene ena od druge, prehaja gorkota iz gorkih predmetov na zemlji v višave.

Dokler solnce sije, ne morejo se ohladiti stvari na naši zemlji; ako bi tudi gorkota iz teh stvari izžarela, bi je solnce kmalu zopet vnovič razgrela. Ko pa solnce že zaide, ne more potem več teh reči na naši zemlji ogrevati, gorkota jim izžari, postanejo hladne.

Lehko tedaj umejete, zakaj se rosa ne naredi po dnevi ampak vselej le na večer. Ravno zarad tega tudi nij rose, ako je vreme oblačno, kajti takrat solnce ne ogreva tako močno naše zemlje, a oblaki so pregraja med našo zemljo in hladno zračno višavo.

Ako bi n. pr. med kos ledú in gorko roko postavili kako desko, bi se led ne mogel topiti, pa tudi roka bi ne mogla od ledú merzla postajati.

Rosa se tedaj na travi, cvetlicah in drugih stvaréh ne more poprej narediti, dokler se te stvari ne ohladé.

Nú, kako se pa iz pare naredé vodene kapljice? To je drugo vprašanje, na katero vam hočem koj prav natanko odgovoriti.

Nalijte malo vode v skledo, in postavite jo na solnce. Vode bo čedalje menj v skledi, ter naposled popolnoma izgine.

Kam je prešla voda, kam je izginila?

Posušila se je pravijo ljudje navadno. Ali mi pravimo drugače: Voda se je vzdignila v zrak, t. j. izpremenila se je v hlap (je izhlapela), in hlap se je vzdignil k višku.

Mokre srajce, robce itd. obešamo na zrak, in čez nekaj časa je perilo suho. Kako je to? Kam je izginila mokrota, ki je bila v mokrej obleki?

Izpremenila se je v hlap, in hlap se je vzdignil v višave, a obleka je postala suha.

Voda ali vodene kapljice se pa le pri gorkoti morejo izpremeniti v hlap.

Čim večja je gorkota, tim več in tim hitrejše se naredi hlap, tim hitrejše se tudi mokre reči posušé. Ako postavimo vodo k ognju, se iz nje toliko pare naredí, da jo lahko vidimo.

To nam tedaj dokazuje, da voda neprenehoma izhlapuje, včasih počasi, včasih pa hitro.

Ker tedaj para prehaja v zrak, mora tedaj biti mnogo pare v zraku. Kedar je mnogo pare v zraku, takrat je zrak vlažen, kedar je pa malo, pravimo, da je suho vreme.

To vam je tedaj drugi vzrok, kako se naredi rosa. Ako bi zrak ne imel nevidljive pare, bi se tudi rosne kapljice ne mogle narediti.

Ako je para redka ali gosta, vselej se zopet izpremeni v vodo, kakor hitro se ohladi. Ako je kuhinja, v kateri se kaj kuha, blizu sobe, pride para iz kuhinje v sobo, in od tod pride zopet skozi okna in vrata v zrak. Ako so stene v sobi gorke, postanejo vlažne, ako so pa stene in okna hladnejša od pare, naredé se na njih celó vodene kapljice.

Ravno taka je na prostem polji, na travnikih njivah in vertih. Zrak, v katerem je vselej nekoliko pare, se dotikuje trave in cvetlic.

Če se potem po zahodu solnca, kakor vam sem poprej povedal, vse stvari na zemlji ohladi, tudi para, ki je okolu njih, izgosti se, in se izpremeni v vodene kapljice, katerim pravimo 'rosa'.

Vidite torej, da rosa nij nič drugega nego voda, in sicer taka voda kakor je n. pr. dež, le s tem razločkom, da ova voda ne pada iz višave, kakor dež, ampak naredi se iz zraka, kateri se raznih stvari na našej zemlji dotikuje.

Ako ste vse to dobro razumeli, lahko mi potem na sledeča vprašanja odgovorite: Zakaj se v senci ali hladu rosa poprej naredi nego na solncu? — Zakaj rosa vso noč na travi stoji in zakaj v jutro počasi izginuje? — Zakaj je rose največ po leti? — Zakaj nij rose, kedar je vreme oblačno? — Zakaj je rose na takih stvareh več, katere gorkoto hitro izgubevajo, kakor n. pr. na travi, železu itd. nego na takih, katere gorkoto počasi izgubé, kakor n. pr. na pesku itd.? Prevdarite malo ova vprašanja, in rešite mi je!

Rosa je velik dar božji, ki o gorkih in suhih dnevih nadomestuje dež. Po vročih krajih, kjer malo kedaj dežuje, moralo bi se vse posušiti in konec vzeti, ako bi ne bilo božje rosice.

Rosa je tedaj po takih krajih dež za rastline.

Še nekaj, kar vam bi bil, ljubi otroci, skorej pozabil povedati.

Vlaga, katero večkrat vidimo na listju dreves in kateri po nekaterih krajih ljudje pravijo 'medlika', nij rosa. Ta vlaga ne pride iz zraka kakor rosa, ampak nikne iz dreves. Take vlage tedaj nikoli ne boste na kamenji in deskah opazili. Tako vlago bučelice prav rade serkajo, ter iz nje blagó za med nabirajo.

Lj. T.

B e z e g .

Oče in sin sta na vertu, in trebita sadno drevje. Med sadnimi drevesi je stalo tudi precej veliko bezgovo drevesce, in sin pravi očetu: „Posekajva ta bezeg, da bo drugo sadno drevje bolj rastlo; čimú je ta germ tukaj? — Oče odmajejo z glavo in pravijo: „Bog vari, da bi bezeg posekala! to drevesce raste prav pohlevno, in akoravno ne rodi sadja, kakor druga sadna drevesa, vendar nam mnogo koristi. Vse, kar je pri bezgu: perje, cvetje, jagode in les

je veliko vredno. Neki zdravnik je rekel: Kedar greš mimo bezga, odkrij se mu! Hotel je menda reči: Varuj ga, ker ti veliko koristi! Zelena kožica, ki jo ima bezeg znotraj in mlado perje ti pomaga, ako te glava boli in je na čelo ali na senci polagaš. Bezgovo cvetje daje dober čaj ali kuhano vodo v takih boleznih, katere pridejo po prehlajenji. Iz bezgovih jagod se napravi vkuhani sok, ki je prav dobro zdravilo v mnogih boleznih. Mlado bezgovo cvetje je ocvrto z jajci dobra jed. Sè sokom iz bezgovih jagod vino rudečijo. Nekateri delajo iz bezgovih jagod prav dobro pijačo.“

„Nisem vedil, pravi sin, da je bezeg tako koristno drevesce; odsihdob ga bodem boljše čislal in tudi boljše oskerboval, da bode prav lepo rastlo.“

A. P.

Razne stvari.

Drobtina.

(Najlepši in najpotrebniši stan) je kmetski. Od pridnega in umnega kmetovalca izvira bogastvo in krepkost vseh narodov. Kmetski stan je podpora vseh drugih stanov na svetu. Največjo deželno težo nosi kmet. Zarad tega je pa tudi vse časti vreden stan pravega kmetovalca, ki je priden, bogoljuben in delaven.

Kratkočasnice.

* Nek skopuh zapretí svojemu hlapcu, da ga bo dal zapreti, ako mu ne poverne neke male škode, ki mu jo je storil. — „Naj se zgodi po vašej volji“ reče hlapec, „samo to vas prosim, da me ne zaprete v svojo železno blagajnico (kaso), kajti iz te bi me nikoli več ne bilo na beli dan.“

* Nek slikar je narisal svojega soseda ter se pri znancih in sosedih bahá, kako izverstno je zadel svojega soseda. Pa vsak, kedor je podobo videl, rekel je, da sosedu ni prav nič podobna. — Nekega jutra stopi sosedov sin v podobarjevo sobo. Ta mu berž pokaže podobo in ga vpraša: „Nù ali poznaš tega človeka, ki je tukaj narisán?“ „Oj,

to je moj oče“ reče naglo deček. „Na čem pa poznaš svojega očeta“ vpraša slikar dečka. „Na goslih, ki je ima v rokah“ reče na to fanté.

* Dva prijatelja sta spala v enej sobi. Ko se vlezeta v posteljo, ugasne jima luč. Eden prijatelj, ki ni mogel zaspati, in bi bil rad bral, pokliče drugega ter mu reče: „Bodi tako dober in podaj mi žveplenke, na desnej strani tvoje postelje je boš našel!“ „Oj ti bedak,“ odgovori mu oni, „mar misliš, da jaz v temi vidim, kje je desna stran.“

* Nek deček se vsede od zadej na kočijo, ki je naglo derdrala po cesti. „Ali mi ne greš proč“ vpije kočijaž nad njim, „ti osel neumni! mar ne vidiš, da že trije notri sedé?“

Naloga sè številkami.

(Priobčil Fr. Gerkman.)

123 je zvesta domača žival; 3456 je, kedor nij ležal ne sedel; 12126 ostane, kedar ogenj ugasne; 6712 37 poslopja; 34289, 464!; 8912 37 dobra jed in 37 v jeseni 624563, 82345 je širok pot; 15628 na nogi in roki; 1965 je orodje; 19654 je znan sodnik; 123456789 vsem učiteljem znan pedagog.

Računske naloge.

I. Mati je poslala tri svoje hčeri z jabelki na terg. Roziki je dala 10, Tončiki 30 in Francki 50 jabelk. Pri odhodu jim je ostro zapovedala, da morajo jabelka po enakej ceni prodajati ter enako število denarja zanje izkupiti. Kaj pravite, kako so hčere izpolnile materino zapoved?

Štefan Kovačič.

II. Poznam število se štirimi številkami, ki ima sledeče lastnosti:

- Ako vse štiri številke sešteješ, dobiš toliko, kolikor znaša z množek prvih dveh števil, ali pa, kolikor zadnji dve številki zaznamujete, t. j. ako prvi dve številki skupaj množiš, dobiš za dnji dve.
- Znesek prve, tretje in četrte številke pové drugo številko, katera znaša ravno polovico dveh zadnjih števil.
- Ako množiš prvo se zadnjo številko, dobiš toliko, kolikor takrat, če dve srednji številki sešteješ.
- Odšteješ prvo številko od druge, dobiš toliko, kakor če tretjo in četrto številko sešteješ.

Kedó mi ugane to čudno število?

Toni Barbo, dijak.

III. Kako se od 20 odšteje 88, da še 22 ostane?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Rešitev naloge se številkami, uganjke zastavic in rešitev rebusa v 2. listu „Verteca“.

Rešitev naloge se številkami.

1234567890 = Budim-Pešta; 548 = miš;
3797 = dete; 9790 = teta; 909 = tat; 846 = šip; 673 = ped; 6796734 = pet pedi;
145105 = bim bam; 94 = ti; 54 = mi;
9234 = tudi; 6487 = piše; 345 = dim;
8410 = šiba; 876790 = šepeta; 678 = peš;
5080 = maša.

Prav so jo rešili: Gg. A. Einspieler v Celovcu; Jan. Majaron v Borovnici; Iv. Zarnik, učitelj v Budanjih; Jak. Ukmar, učitelj v Mošnjah; Iv. Kosi, učitelj pri Sv. Lenartu p. Vel. nedelje; Jos. Žlindrovič v Železnikih; Franjo Gerkmán, učitelj v Ljubljani; Jos. Mavčiči, na Pivki; Kazimir Jelusič, v Nabrežini; Fr. Ludwig, učitelj v Zagorji (Sagor); Štef. Kovačič in Jož. Zinko, učitelja v Središči; Ant. Berčić, učitelj v Staremtergu p. Loža; E. R., dijak v Novemestu; g. Toni Barbo, dijak v Rakovniku; France Kos, dijak v Ljubljani; Ivan Vuk in Andraš Bedjančič, učenca v Središči; France Mursa, učenec 4. raz. v Ljutomeru; Iv. Tomšič, normalc v Ljubljani. — Kat. Groser, učiteljica v Rojani; M. Tomšič, gospodinja v Trebnjem in Antonija Dužnik, šivilja v Vipavi.

Uganjke zastavic.

1. Puška. 2 Tista, ki je na mizi lačnega človeka. 3. Tista, ki ima rep najbliže glavi. 4. To, da se previja, drugače ne bi mogla v usta. 5. Zobjé. 6. Pipa (fajfa).

Rešitev rebusa.

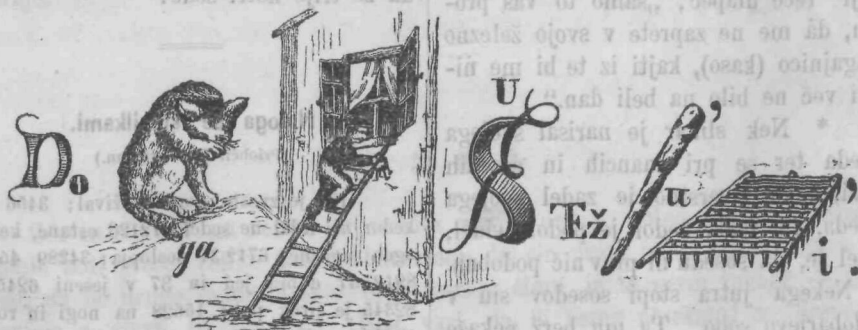
Zima je bela ko golob, pa je volčjih zob.

Prav sta ga rešila: Iv. Kosi, učitelj pri Sv. Lenartu in gosp. Albina Pirc v Teržiču.

LISTNICA. G. Levcu v Gorici: Vašo pesmico smo dobili v zapečatenem listu iz Gorice s prošnjo naj bi jo priobčili v „Vertecu.“ To smo radi storili, ker se nam je pesmica zdela primerna za naš list in tudi nijsmo znali, kedó je podpisani Levce, ki nam je pesmico poslal. Tako je Vaša pesmica prišla v „Vertec.“ brez da bi bili zaljubljeni Vaše pesmi (kaj šel!), mislili smo si le, da jo je skoval kak dijak. Od nas pa ne morete nikakor zahtevati, da bi poprej vso slovensko literaturo preverili, ter pregledali, če je znabiti že kaka drobna natisnjena, ki nam jo pošlje kak nepoznani pisatelj v „Vertec.“ — G. Iv. Z. v B.: Prosimo se večkrat za kako malenkost v vezanej besedi. Povest je pa pre malo zanimiva, da bi jo mogli priobčiti. — Iv. K. pri Sv. L.: Sveta naloga in dolžnost ljudskega učitelja je, da ljudstvo budí iz dolzega spanja, ter je napeljuje k vsestranski izomiki na korist državi in domovini našej. Sprejmite srčec pozdrav tudi od nas ljubljanskih slovenskih učiteljev! — J. L. v Z.: Večec ima letos naročnikov 460; lahko bi jih bilo še več! J. Č. v Lj.: Povest nij za natis. —

Rebus.

(Priobčil J. Petermann.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)